

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 20917/2024
09.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Спајић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2281/24 од 09.05.2024. године, у седници одржаној 09.04.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2281/24 од 09.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2281/24 од 09.05.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10305/22 од 05.12.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде права на породични живот, исплати износ од 1.200.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 257.562,50 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, тужиља је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2281/24 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда

потврђена у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбачена је као недозвољена жалба тужене изјављена против решења садржаног у ставу трећем изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП, а у циљу уједначавања судске праксе и потребе за новим тумачењем права.

На ревизију тужене тужиља је благовремено одговорила.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), по оцени Врховног суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба уједначавања судске праксе или потреба за новим тумачењем права. Нижестепени судови су о захтеву тужиље за правично новчано обештећење одлучили с обзиром на утврђену чињеницу да је тужена својим неделотворним понашањем - непредузимањем адекватних мера које би довеле до разјашњења спорних околности у погледу судбине тужиљиног детета, тужиљи проузроковала штету у виду повреде права на поштовање породичног живота. Питање одговорности државе у случају новорођене деце за коју се сумња да су нестала из породицишта, а пре стаупања на снагу Закона о утврђивању чињеница о статусу новорођене деце за коју се сумња да су нестала из породицишта у Републици Србији („Службени гласник РС“, бр. 18/20), довољно је расправљено у судској пракси, па нема потребе ни за уједначавањем судске праксе, нити потребе за новим тумачењем права.

Имајући у виду изнето, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 20.03.2019. године са захтевом за исплату износа од 1.200.000,00 динара, о ком захтеву су нижестепени судови одлучили.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**